

Жабитѣ сж подигнали война противъ всѣка сериозна критика!

Както виждате, критиката на Ботйова е вискателна въ много отношения: критикътъ иска смисль и даръ, иска концепция и художественна форма. Той не навежда примѣри, за да убѣди читателитѣ си, че критикуваното произведение не отговаря на тие условия. Но оние, които познаватъ българската литература, знаятъ, че лаконическитѣ оцѣнки на Христо Ботйова сж били обективни и справедливи. Ст. Зафировъ, Мавридовъ и др., които Ботйовъ визира при горнята оцѣнка, сж заемали въ българската литература тогава сжщето мѣсто, каквото мнозина наши „поети“ заематъ въ сѣврѣмната. Ето единъ два примѣра изъ произведенията на реномиранитѣ поети на Читалище. Ст. Зафировъ тегли по тетивитѣ на своята „Българска Гжсла“ (Цариградъ, 1857.), изъ която излизатъ звукове, странни и забавни.—Една ноцъ поетътъ сѣдналь въ „еднж градинкж“ „съ еднж млада гиздавж като Ладж“ и „сладичко“ започнали да си „хортуватъ“. Но

Любичакъ Богъ влѣзнж,
 Къмъ насъ ся той управи,
 прѣятно ни поздрави,
 чтомъ като ны познж...
 И безъ друго да струва,
 отъ рядъ да ны цѣлува
 малкый богъ дръзнж...
 „Я стой, я стой — извика
 либе-то, и г' оттика
 что е, что е това?
 „Въспали ни сърдца-та“ и т. н.¹⁾

¹⁾ Вторъ юрнекъ отъ прѣхвалена за оная епоха поезия прѣдставлява и слѣдния кжсъ :

„Еднж вечеръ прохладнж,
 майскж и отраднж,